

Dosarul nr. 2rac-22/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud: T.Avasiloaie)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V.Buhnaci, L.Pruteanu, M.Guzun)

DECIZIE

13 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Victor Burduh
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Maran”, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Promeditatio” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Maran” și Societății cu Răspundere Limitată „Agaricus-N”, intervenient accesoriu Primăria municipiului Chișinău cu privire la constatarea nulității absolute a actului juridic,

împotriva deciziei din 10 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Promeditatio”, a fost casată hotărârea din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre,

constată:

La 18 aprilie 2017, SRL „Promeditatio” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”, intervenient accesoriu Primăria mun. Chișinău cu privire la constatarea nulității absolute a actului juridic.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a indicat că este proprietara complexului imobiliar din str. Sarmizegetusa 12, mun. Chișinău cu nr. cadastral 010110214 și 0100110.214.01.03, precum și deținătorul dreptului de folosință asupra terenului din str. Sarmizegetusa 12/1, mun. Chișinău cu nr. cadastral 0100110.005.

Reclamanta a menționat că la 28 iulie 1999, Primăria mun. Chișinău a încheiat cu SRL „Maran” contractul de arendă funciară nr. 2008/99, a terenului cu suprafața de 0,16 ha cu nr. cadastral 0100110005 din str. Sarmizegetusa 12/1, mun. Chișinău pe un termen de 25 de ani, adică până la 28 iulie 2024.

Societatea a invocat că la 2 ianuarie 2003, SRL „Maran” a încheiat cu SRL „Agaricus-N” contractul de arendă nr.7, având ca obiect – locul pentru amplasarea unui magazin provizoriu în piața agricolă din str. Sarmizegetusa 12, adică un sector

din terenul cu nr. cadastral 0100110.005 transmis în locațiune/arendă funciară la 28 iulie 1999.

Ca urmare, a încheierii contractului de arendă din 2 ianuarie 2003, s-a determinat amplasarea neautorizată pe terenul din str. Sarmizegetusa 12/1 a unei construcții provizorii de SRL „Agaricus-N”.

Astfel, conform contractului din 2 ianuarie 2003, SRL „Maran” acționează în calitate de proprietar, iar SRL „Agaricus-N” în calitate de arendaș.

Reclamanta a subliniat că în baza contractului din 28 iulie 1999, SRL „Maran” a dobândit de la Primăria mun. Chișinău dreptul de arendă asupra terenului cu nr. cadastral 0100110.005, dar nu și dreptul de proprietate.

Societatea a afirmat că contractul încheiat la 2 ianuarie 2003 este unul afectat de nulitate absolută.

Or, ignorând calitatea de proprietar a unui teren proprietate publică, SRL „Maran” a încălcat art. 82 alin. (1) al Legii nr. 186 din 6 noiembrie 1998, potrivit căreia consiliile locale și raionale și Consiliul mun. Chișinău decid ca bunurile ce aparțin domeniului public de interes local, după caz, să fie date în administrarea unităților economice și instituțiilor publice, să fie concesionate ori să fie închiriate.

De asemenea, autoritățile publice locale, în condițiile legii, dispun de competența de a decide referitor la cumpărarea și vânzarea bunurilor ce fac parte din patrimoniul public.

SRL „Promeditatio” a relatat că potrivit pct. 3.2.5 al contractului din 28 iulie 1999, arendașul SRL „Maran” este obligat să nu ofere, fără autorizația proprietarului, terenul de pământ arendat, altor persoane fizice sau juridice, inclusiv în subarendă, această clauză fiind bazată pe art. 11 al Legii nr. 861 din 14 ianuarie 1992 (în vigoare până la 29 martie 2007), precum și art. 41 al Codului funciar care, stabilește că se admite transmiterea terenurilor în condiții de subarendă în cazul în care aceasta este prevăzută în contractul autenticat.

La caz însă, reclamanta a considerat că SRL „Maran” nu a fost autorizată să transmită în subarendă terenul cu nr. cadastral 0100110005 sau sectoare din acest teren.

În acest sens, reclamanta a mai considerat că contractul de arendă nr. 7 din 2 ianuarie 2003 contravine normele imperative ale legii, aceasta deoarece la încheierea lui au fost încălcate art. 41 al Codului funciar, art. 315, 875 și 894 alin. (1) ale Codului civil, art. 11 al Legii cu privire la arendă nr. 861 din 14 ianuarie 1992, art. 9 și 127 din Constituție și art. 82 al Legii administrației publice locale nr. 186 din 6 noiembrie 1998.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza dispozițiilor art. 9 și 127 din Constituție, art. 216-217, 219-220, 315, 875 și art. 894 ale Codului civil, art. 41 Cod funciar, art. 82 din Legea privind administrația publică locală nr. 186 din 6 noiembrie 1998, art. 11 din Legea cu privire la arendă nr. 861 din 14 ianuarie 1992.

SRL „Promeditatio” a solicitat constatarea nulității contractului de arendă nr. 7 din 2 ianuarie 2003, încheiat între SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”.

Prin hotărârea din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, acțiunea depusă de SRL „Promeditatio” a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 21 iulie 2017, SRL „Promeditatio” a declarat apel împotriva hotărârii din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

Prin decizia din 10 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de SRL „Promeditatio”, a fost casată hotărârea din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre, prin care a fost admisă acțiunea depusă de SRL „Promeditatio” împotriva SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”, intervenient accesoriu Primăria mun. Chișinău cu privire la constatarea nulității actului juridic și a fost recunoscută nulitatea contractului de arendă nr. 7 din 2 ianuarie 2003 încheiat între SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”.

La 17 octombrie 2018, SRL „Maran” a declarat recurs împotriva deciziei din 10 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că, decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept procedural, și anume, cauza a fost examinată de un judecător care nu avea dreptul să participe, aceasta deoarece prin hotărârea din 2 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, a admis cererea SRL „Promeditatio” și a recunoscut nulitatea absolută a contractului de arendă nr. 12/2 din 2 ianuarie 2003, încheiat între SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”.

Astfel, se denotă că judecătorul Virgiliu Buhnaci a examinat o cerere similară între aceleași părți cu privire la același obiect, fapt inadmisibil.

SRL „Maran” a menționat că, instanța de apel a adoptat decizia cu încălcarea esențială și aplicarea eronată a normelor de drept material, precum și admiterea altor încălcări care s-au soldat cu soluționarea greșită a cauzei și aprecierea arbitrară a probelor administrate.

Societatea a specificat că, instanța de apel eronat a reținut că SRL „Promeditatio” are un interes născut și actual din actul juridic contestat, ceea ce contravine art. 217 Cod civil. Or, nulitatea absolută poate fi invocată doar de cel ce este real interesat și nu oricare terță persoană în mod arbitrar, sub diferite pretexte aparent legale.

Astfel, instanța de fond corect a stabilit că, deși, SRL „Promeditatio” a invocat că scopul intentării prezentei acțiuni constă în apărarea dreptului său de proprietate asupra complexului imobiliar din str. Sarmisegetuza 12, mun. Chișinău, de către aceasta nu au fost prezentate probe plauzibile întru confirmarea circumstanțelor invocate, argumentele fiind pur declarative.

SRL „Maran” a mai relatat că, instanța de apel nejustificat a ajuns la concluzia că SRL „Promeditatio”, invocând nulitatea absolută a contractului de arendă, a probat obținerea unui folos propriu din anularea actului respectiv.

A mai menționat că, obiectivul amplasat în mun. Chișinău, str. Sarmisegetuza 12/1, a fost preconizat inițial cu destinație de desfacere a unei piețe agricole, astfel terenul alocat SRL „Maran” de către Primăria mun. Chișinău a fost transmis anume în acest scop.

Recurenta a considerat că în aceste circumstanțe este evident faptul acceptării de către proprietar, Primăria mun. Chișinău, a transmiterii în subarendă a parcelelor de teren pentru amplasare a obiectivelor micilor comercianți, care și formează piața agricolă.

Ca urmare, instanța de apel eronat a concluzionat despre nulitatea actului juridic, invocând unele prevederi legale generale cu privire la nulitatea absolută a actelor juridice și cu privire la relațiile funciare.

Societatea a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 10 iulie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 17 octombrie 2018, este în termen.

Prin încheierea din 12 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de SRL „Maran”, a fost considerat admisibil.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Maran”, este întemeiat și urmează a fi admis cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională; c) a interpretat în mod eronat legea; d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Din materialele cauzei rezultă cu certitudine că la 28 iulie 1999 între Primăria mun. Chișinău și SRL „Maran” a fost încheiat contractul de arendă funciară nr. 2008/99, conform căruia, ultimei i-a fost transmis în arendă terenul de pământ, cu nr. cadastral 01001102005, cu suprafața locativă de 0,16 ha, situat în mun. Chișinău, str. Sarmisegetusa 12/1, cu scopul exploatării ulterioare a pieței agricole. Termenul contractului a fost stabilit până la 28 iulie 2024. (f.d. 17-18)

Actele cauzei atestă că prin contractul nr. 7 din 2 ianuarie 2003, SRL „Maran” a acordat SRL „Agaricus-N” în arendă, locul pentru amplasarea unui magazin provizoriu în piața agricolă situată în mun. Chișinău, str. Sarmisegetusa 12/1. (f.d. 19)

Fiind investită cu examinarea speței în cauză și având ca obiect constatarea nulității contractului de arendă nr.7 încheiat la 2 ianuarie 2003 între SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”, prima instanță a ajuns la concluzia respingerii acțiunii ca neîntemeiate.

Întru susținerea poziției sale, prima instanță a reținut că nulitatea actului juridic civil nu urmează a fi confundată cu rezoluțiunea și rezilierea, aceasta deoarece ultimele, constau în încetarea, înainte de executarea deplină, a efectelor juridice ale unui contract valabil încheiat, de regulă, pe motiv de neexecutare a obligațiilor. Or, neexecutarea de către una din părțile contractante a obligațiilor contractuale nu pot servi ca temei pentru constatarea nulității absolute a unui contract încheiat în conformitate cu legislația.

Astfel, instanța de judecată a conchis că lipsa unei autorizații eliberate de Primăria mun. Chișinău, prin care acesta ar acorda dreptul SRL „Maran” de a transmite în sublocațiune sectorul de teren litigios, nu poate servi drept temei pentru constatarea nulității absolute a contractului de arendă nr.7 din 2 ianuarie 2003.

Judecând apelul declarat de SRL „Promeditatio”, Curtea de Apel Chișinău a ajuns la concluzia de a admite apelul declarat de SRL „Promeditatio”, de a casa hotărârea din 19 iulie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central și de a emite o nouă hotărâre, prin care a admis acțiunea depusă de SRL „Promeditatio” împotriva SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”, intervenient accesoriu Primăria mun. Chișinău cu privire la constatarea nulității actului juridic și a fost constatată nulitatea contractului de arendă nr. 7 din 2 ianuarie 2003 încheiat între SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 195, 216 alin. (1), 217 alin. (1), 220 alin. (1), 666 alin. (1), 911 alin. (1) și 894 alin. (1) ale Codului civil, art. 2, 3 și 11 din Legea cu privire la arendă nr. 861 din 14 ianuarie 1992 (în vigoare până a 20 aprilie 2007) și art. 41 Cod funciar.

Curtea de Apel Chișinău a reținut că la încheierea contractului de arendă nr. 7 din 2 ianuarie 2003, arendașul SRL „Maran” nu a obținut acordul proprietarului și anume, a Primăriei mun. Chișinău de a transmite terenul în arendă SRL „Agaricus-N”, obligație instituită prin lege, pusă în sarcina arendașului.

Respectiv, instanța de apel a dedus că contractul de arendă nr. 7 din 2 ianuarie 2003 este lovit de nulitate absolută, dat fiind că contravine normelor imperative și anume, dispozițiilor ce reglementează obligația arendașului de a obține acordul proprietarului pentru transmiterea terenului în subarendă.

În aceeași ordine de idei, Curtea de Apel Chișinău a apreciat ca fiind eronată concluzia instanței de fond precum că lipsa acordului proprietarului nu poate servi drept temei pentru constatarea nulității absolute a contractului, aceasta deoarece vine în contradicție cu dispoziția art. 220 alin. (1) Cod civil.

De asemenea, instanța de apel a reținut ca fiind eronată și concluzia instanței de fond, precum că neexecutarea de către una din părțile contractante a obligațiilor contractuale nu poate servi ca temei pentru constatarea nulității absolute a contractului. Or, neexecutarea invocată de prima instanță vizează contractul de arendă funciară nr. 2008/99 din 28 iulie 1999, încheiat între Primăria mun. Chișinău și SRL „Maran”, care nu constituie obiectul prezentului litigiu.

Curtea de Apel Chișinău a reflectat și faptul că nu a fost invocată neexecutarea contractului de arendă nr. 7 din 2 ianuarie 2003, încheiat între SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”, aceasta deoarece SRL „Promeditatio” nu a avut anumite obiecții cu privire la modul de executare a acestuia.

În consecință, instanța de apel a conchis că urmează a fi constatată nulitatea contractului de arendă nr. 7 din 2 ianuarie 2003, deoarece obținerea acordului proprietarului la transmiterea bunului în subarendă reprezintă o condiție de valabilitate a contractului, nerespectarea căreia atrage nulitatea absolută.

Instanța de recurs constată, însă, că deși la soluționarea speței au fost stabilite pe deplin circumstanțele care au importanță pentru judecarea cauzei în fond, concluziile instanței de apel cu privire la netemeinicia hotărârii primei instanțe sunt incorecte, rezultate din aplicarea greșită și interpretarea eronată de către instanța de apel a normelor de drept material aplicabile la caz.

Conform art. 875 și 894 alin. (1) Cod civil, prin contractul de locațiune, o parte (locator) se obligă să dea celeilalte părți (locatar) un bun determinat individual în folosință temporară sau în folosință și posesiune temporară, iar aceasta se obligă să plătească chirie.

Locatarul este în drept să dea bunul închiriat în sub locațiune sau să ceseze locațiunea numai cu consimțământul locatorului. Pentru aceasta, el este obligat să-l informeze pe locator despre intenția sa și să indice numele sau denumirea, adresa persoanei căreia intenționează să-i subînchirieze bunul sau să-i cedeze locațiunea.

Având la bază dispozițiile legale citate, care instituie noțiunea de contract de locațiune și condițiile de sublocațiune sau cesiunea locațiunii, instanța de recurs remarcă că legiuitorul a prevăzut posibilitatea locatarului să transmită bunul închiriat în sublocațiune doar cu acordul locatorului.

Conform art. 216 alin.(1) Cod civil, actul juridic este nul în temeiurile prevăzute de prezentul cod (nulitate absolută).

Iar, art. 217 Cod civil, reglementează că nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată o invocă din oficiu. Nulitatea absolută nu poate fi înlăturată prin confirmarea de către părți a actului lovit de nulitate. Acțiunea în constatare a nulității absolute este imprescriptibilă.

Astfel, instanța de recurs reține că prin nulitatea absolută a actului juridic se va înțelege sancțiunea ce intervine, în cazul în care, la încheierea actului juridic civil, nu au fost respectate dispozițiile legale referitoare la condițiile de validitate a actului juridic, iar condiția de bază de aplicare a nulității este încălcarea unei norme legale imperative.

În context, art. 220 alin. (1) și (3) ale Codului civil, prevede că actul juridic sau clauza care contravine normelor imperative sunt nule dacă legea nu prevede altfel. Nulitatea clauzei nu atrage nulitatea întregului act juridic dacă se poate presupune că acesta ar fi fost încheiat și în lipsa clauzei declarate nulă.

În sensul normei enunțate este de înțeles că regula generală consacrată în acesta normă reiese din principiul legalității și are ca finalitate respectarea prevederilor legii și deci apărarea interesului pentru ocrotirea căruia s-a instituit legea respectivă. Sancțiunea nerespectării acestei norme este nulitatea absolută. Norma aliniatului (1) al acestui articol prevede că sunt lovite de nulitatea absolută actele juridice care contravine normelor imperative, adică acelor norme care prescriu în mod expres o conduită obligatorie, o obligație de la care subiectul nu se poate sustrage sau nu o poate ocoli, sau care prin dispoziția lor, interzic săvârșirea unor acțiuni.

În conținutul art. 195 Cod civil, se regăsește noțiunea actului juridic civil, care reprezintă manifestarea de către persoane fizice și juridice a voinței îndreptate spre nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile.

Manifestarea de voință trebuie să fie îndreptată spre producerea efectelor juridice: nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile. Intenția de a produce efecte juridice este un element necesar al actului juridic civil, astfel încât aceste efecte nu se pot produce, conform legii, decât dacă o asemenea intenție a existat.

La caz, este important de reținut că Primăria mun. Chișinău, care este proprietara terenului transmis SRL „Maran” în arendă prin contractul nr. 7 din 2 ianuarie 2003, nu a intervenit cu o cerere privind rezoluțiunea/rezilierea sau constatarea nulității absolute a actului juridic, pe când SRL „Promeditatio” a depus o acțiune în instanța de judecată, cu solicitarea de a constata nulitatea absolută a contractului vizat, cu toate că nu este parte la acest contract și nu este lezat în drepturi, prin semnarea acestuia.

Raportând la caz, prevederile legale citate supra, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție învederează că nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată.

Prin „orice persoană interesată” nu se înțelege însă oricine are un interes anume în declararea nulității. Interesul trebuie să îndeplinească anumite condiții: să fie recunoscut de lege; nu poate fi invocat un interes ce contravine legii, ordinii publice sau bunelor moravuri; să fie în strânsă legătură cu cauza nulității; să fie născut și actual; nu poate fi temei pentru declararea nulității un interes viitor, eventual, incert, sau care s-a epuizat către momentul invocării nulității.

Deoarece nulitatea absolută este sancțiunea pentru nerespectarea normei ce ocrotește un interes general, este firesc să se acorde unui cerc cât mai larg de persoane și organe de stat posibilitatea aplicării acestei sancțiuni.

Întrucât, de regulă, actele juridice produc efecte juridice numai între părți, anume acestea au, în primul rând, interes să invoce nulitatea absolută.

Instanța de judecată poate invoca nulitatea absolută din oficiu, declarând ineficacitatea actului juridic chiar dacă părțile nu știu sau nu vor să aplice această sancțiune.

Prin urmare, instanța de recurs decelează că în cererea de chemare în judecată, SRL „Pemeditatio” a citat declarativ art. 216, 217, 219, 220, 315, 875 și 894 ale Codului civil, însă fără a se expune asupra temeiului legal al cerinței cu privire la constatarea nulității absolute a actului juridic.

Or, SRL „Promeditatio” urma să indice interesul său cert, născut și actual, ca temei pentru declararea nulității absolute a actului juridic.

Așa fiind, față de considerentele expuse și în raport cu dispozițiile citate, se reține drept corectă mențiunea primei instanțe cu privire la netemeinicia acțiunii depuse de SRL „Pemeditatio”, precum și faptul că nulitatea absolută a actului juridic nu urmează a fi confundată cu rezoluțiunea sau rezilierea contractelor.

Nu poate fi reținut și se respinge argumentul SRL „Maran” indicat în cererea de recurs, precum că decizia instanței de apel a fost adoptată cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept procedural, și anume, cauza a fost examinată de un judecător care nu avea dreptul să participe, deoarece prin hotărârea din 2 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, a fost admisă cererea SRL

„Promeditatio” și a fost constatată nulitatea absolută a contractului de arendă nr. 12/2 din 2 ianuarie 2003, încheiat între SRL „Maran” și SRL „Agaricus-N”.

Or, la materialele cauzei se regăsește încheierea din 18 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă recuzarea înaintată judecătorului, fapt ce demonstrează că nu există împrejurări care pun la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea acestuia la examinarea cauzei deduse judecătii, precum și imposibilitatea examinării cauzei în ordine de apel. (f.d. 112)

Mai mult, prin hotărârea din 2 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, judecătorul Virgiliu Buhnaci s-a expus asupra unui alt contract de arendă cu nr. 12/2 din 2 ianuarie 2003, încheiat între SRL „Maran” și SRL „Agaricus N”.

În conexiunea celor relatate se constată că instanța de apel nu a calificat corect, din punct de vedere juridic, acțiunea cu care a fost investită, ce a dus la emiterea unei soluții greșite, pe când instanța de fond în mod temeinic și legal a respins acțiunea, ca neîntemeiată.

Față de cele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Maran”, urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) Cod de procedură civilă, art. 445 alin. (3) Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Maran”.

Se casează decizia din 10 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău și se menține hotărârea din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Promeditatio” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Maran” și Societății cu Răspundere Limitată „Agaricus-N”, intervenient accesoriu Primăria municipiului Chișinău cu privire la constatarea nulității actului juridic.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Ala Cobăneanu

Svetlana Filincova

Victor Burduh

Tamara Chișca-Doneva